

La física, els alumnes i la contemplació.

Ds, 8/10/2011 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Els meus alumnes de l' ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya) m'han regalat avui una bella experiència de contemplació. Ho han fet tots alhora, mentre veien un video que mostra com una successió de pèndols de diferent llargària i que guarden una determinada proporció entre ells, generen un moviment harmònic, canviant, de gran bellesa, similar al que produeix un sò i els seus harmònics. [Veieu-lo](#). Val la pena.

Llavors s'han succeït una sèrie de fets: el video no té sò, no calia escoltar-lo. Però a l'aula s'ha generat t un silenci dens, admiratiu. I les seves cares han expressat una paleta d'emocions: sorpresa, desconcert, alegria, estorament...El silenci s'ha mantingut fins i tot uns segons després que s'aturessin els pèndols. Llavors han començat els comentaris, fluiixet, casi sense gosar.

Els he fet notar el gran silenci que entre tots havien creat. I els he dit que d'aquest silenci admiratiu, que ens trascendeix, se'n diu contemplació. Tothom ho ha entès. Cap problema. Són cantants, són músics. I la contemplació forma part de la seva vida. Contemplació de l'obra d'art musical, del misteri de la veu humana, del talent humà capaç de crear, de fer música.

Es aquesta un actitud molt pròpia del músic, que pateix pel que no pot arribar a expressar, perquè sap que el que vol expressar se li escaparà sempre, que mai no ho aconseguirà definitivament. Però de tant en tant li és donat un moment, una obra, potser fins i tot un concert, en que tot allò que espera quatlla i es realitza en aquell sò , efímer, que desapareixerà en l'espai. Llavors sap que val la pena continuar treballant, estudiant, cercant-ho cada dia.

No és aquesta l'experiència de tants místics de la història del cristianisme? "[Entréme donde no supe y quedeme no sabiendo, toda ciencia trascendiendo](#)". Avui els estudiants han trascendit un fenòmen físic de gran harmonia. No sé què o qui han intuït darrera d'aquesta seva experiència. Però estic convençuda que aquesta actitud d'admiració, de contemplació, és imprescindible per a fer experiència de Déu, per a pregar en silenci contemplatiu del Déu present en el misteri de l' Art, en la ciència, en la paradoxa de l'ésser humà, en la història de la Humanitat.